

# Meninger

Kontakt leder- og kommentaravdelingen  
meninger@adresseavisen.no • telefon 07200  
Politisk redaktør Siri Wahl-Olsen



## Sagt i media

«I motsetning til de fleste av oss i Norge, kan ikke de syriske flyktningene ta sommerferie. Vi ber nå folk om å ta en pause i ferien for å støtte våre krav. Med folkelig hjelp ønsker vi en ny Syria-politikk.»

JAN EGELAND, generalsekretær i Flyktninghjelpen krever at Norge tar imot 3000 syriske kvoteflyktninger og gir 1 milliard kroner ekstra til hjelpearbeidet i Syria og nabolandene



## Verdens- bildet

### Regndans:

Hinduistiske prester samlet seg i går til bønn ved innsjøen Osman Sagar utenfor Hyderabad i India. Der ba de for at monsunregnet skulle komme. Monsuntiden varer vanligvis fra juni til september og er livsviktig for store deler av det folkerike landets jordbruk. Over mesteparten av India har man ikke sett noe til årets monsunregn foreløpig.

Foto: MAHESH KUMAR / AP photo

# Hengelåser låser offentlig debatt

Det er krise i de tradisjonelle mediene, skriver VGs Fritjof Jacobsen. Folk sies opp. Vi kjøper ikke lenger papiraviser, og nyheter på nett er stort sett gratis.

**V**i visste at krisen ville komme, og den handler om å finne nye forretningsmodeller, skriver Jacobsen. Han har selvsagt rett. Når man ikke lenger tjener penger på journalistikk, er det ikke fordi vi ikke etterspør eller har behov for journalistikk, men fordi mediene ikke har forretningsmodeller som genererer inntekter.

Når man ikke tjener penger på journalistikk, er det et demokratisk problem som det er vanskelig å se løsningen på. Nå skal det sies at media skriver mye vås. Dagbladet kunne for eksempel denne uken fortelle oss at «det viktigste plagget denne festivalsommeren er playsuiten. Den er comfy, kul og akkurat passe laidback.» At slike helt uforståelige, intetsigende og uviktige nyheter forsvant, ville ikke være noe tap for demokratiet. Vi har ukeblader for slikt. Problemet er at slike nyheter dør sist – det er mange nok som klikker på saker som dette til at det genererer annonseinntekter. Problemet er at vi snart ikke lenger har betalingsmodeller for den gode og viktige journalistikken. Den som ivaretar medias vaktbikkjefunksjon. Adresseavisen har flere ganger vist at de prioriterer denne formen for journalistikk, og det vil være et stort tap om vi ikke finner finansieringsmodeller som sikrer denne typen journalistikk.

En av mine meningsbærende favoritttekster er en Signert-tekst av Steinar Westin fra juni 2013. Usnuelige reformer. Her advarer han mot

## Signert



**ODDVEIG STORSTAD**  
Seniorforsker,  
Norsk senter for  
bygdeforskning

### Spaltister i Signert:

Karin Abraham  
Torgeir Anda  
Marit Moum Aune  
Håkon Bleken  
Eva Bratholm  
Axel Christophersen  
Baba Danyagiri  
Heidi Fosslund  
Johan O. Jensen  
Daniel Johansen  
Ørjan Greiff Johnsen  
Lars Haltbrekken  
Erik Haugane  
Per Edgar Kokkvold  
Tor Langbach  
Anna Lian  
Siv Limstrand  
Kari Løvendahl  
Mogstad  
Tale Næss  
Ole Robert Reitan  
Gunnar Sand  
Fredrik Skagen  
Oddveig Storstad  
Ola Svein Stugu  
Kristian Tangen  
Steinar Westin

politiske endringer som ikke kan reverseres. I skrivende stund er denne teksten delt 575 ganger på sosiale medier. Det er altså ikke bare jeg som har funnet denne teksten viktig. Westin har nådd ut til mange via Adresseavisen og denne spalten.

Å dele Signert-tekster åpent via sosiale media begrenses nå betraktelig. De legges ikke lenger ut åpent på adressa.no. Adresseavisen betrakter disse tekstene som eksklusivt stoff som skal forbeholdes avisas abonnenter eller de som velger å betale via Adressa pluss. Hengelåsen er satt på og kun de som betaler kan dele. Du kan låne bort avisa til naboen, men naboen kan ikke låne den bort videre. Det har jeg all mulig forståelse for. På en eller annen måte må avisene kunne tjene penger på det produktet de utgir. Det er, som Fritjof Jacobsen skriver, en jakt på nye finansieringsmodeller for journalistikk.

**Problemet er bare det** at hengelåsen neppe er løsningen for det meningsbærende stoffet. I alle årene saker fra avisene – inkludert kronikker – har vært lagt åpent og fritt tilgjengelig på mediens nettutgaver, har vi lært oss å tenke på dem som gratis. Nå skal dette avlæres, men problemet er at det i mellomtiden har utviklet seg nye arenaer for samfunnsdebatt som baserer seg på åpen tilgang. Vi deler på facebook og twitter og genererer en debatt som inkluderer lesere utover de som betaler for avisen gjennom abonnement eller løssalg.

Delingen på sosiale medier har gjort at leserne

har blitt langt flere enn de ellers ville ha blitt, og det oppstår en offentlig debatt som inkluderer flere enn tidligere. Medier som leverer god meningsbærende stoff har blitt viktigere med sosiale medier, men det genererer ikke inntekter som i neste omgang kan investeres i god, samfunnsnyttig journalistikk. De som leverer meningsbærende tekster behøver strengt tatt ikke media lenger. Det er bare å opprette en blogg og spre tekstene via sosiale medier. Slik kan hengelåsene omgås helt. Men som samfunn trenger vi journalistene og journalistikken. Vi trenger dem som vaktbikkjer lokalt, nasjonalt og globalt. Det må noen ha betalingsvillighet for. Hvis ikke taper demokratiet, og da taper vi alle. Journalistikk er et fellesgode vi som samfunn må finne en finansieringsform for. Jeg sitter dessverre ikke på løsningen.

oddveig.storstad@bygdeforskning.no

«Som samfunn trenger vi journalistene og journalistikken.»